

ganske magter Opgaven at opdrage deres Børn, maaske af den Grund, at Forældrene ikke kan være hjemme. Moderen maaske skal være borte fra Hjemmet og maa overlade Børnene til dem selv. Smaa-børn faar da ikke den tilstrækkelige hjemlige Pleje, og de større, der søger ud paa Gader og Stræder, hvor de kommer sammen med ligestillede og ligesindede, faar ikke den nødvendige Opdragelse. Det gaar jo med Børn som med voksne, at det, den enkelte aldrig vilde gøre eller hitte paa, gør man, naar man er i Flok. Er Børnene i Flok, hitter saa den ene, saa den anden paa noget, og saa gaar det gerne nedad. Der kan ogsaa være taget Sigte paa saadanne Hjem, hvor Forældrene ikke magter Opgaven, fordi de ikke selv har moralsk Rygrad nok til at opdrage Børnene. Der mener jeg, Lovforslaget kommer som en Hjælp og ligesom en lille Paamindelse om, at Børnene alligevel maatte kunne blive i Hjemmet. Alle, som har haft med Værgeraadssager at gøre, vil vist indrømme, at det er meget pinligt at staa overfor at skulle tage Børnene fra Forældrene. Jeg ved med mig selv, at jeg har aldrig kunnet sige ja til det, uden at Hjemmet var saa daarligt, at man maatte sige til sig selv, at her vilde Barnet blive moralsk ødelagt, hvis det skulde blive der. Der er mellem Forældre og Børn et Baand, man meget nødig skal skære over; det kan let gøre Fortræd baade mod Børnene og mod Forældrene. Navnlig tror jeg, at tager man et Barn fra Moderen, skærer man ligesom det sidste Baand over, der holder hende oppe. Det virker som et Skub nedad, og hun gaar uvægerlig til Bunds. Derfor skulde det glæde mig meget, om Lovforslaget kunde blive en Hjælp, saa at det kunde lykkes at lade Børnene blive ved Hjemmet, og at der alligevel blev Mulighed for at redde dem for Samfundet, idet jo Lovforslaget giver Anvisning paa Dagarbejdshjem og Fritidshjem, hvor Børnene kan være i deres Fritid og beskæftiges med et eller andet Arbejde. Der kommer altsaa Lovforslaget som et Tilbud. Kommunerne, private og Institutioner kan altsaa faa Hjælp af Statskassen til at drive saadanne Opholdssteder, Vuggestuer, Børnesaaler, Børnehaver, nærmest for Smaabørn, Dagarbejdsskoler og Fritidshjem for de større Børn. Staten betaler Halvdelen af Driftsudgifterne, og saa vidt jeg har forstaaet, kan der ogsaa gives et lille Tilskud til Oprettelse og første Indretning af saadanne Opholdssteder for Børn. Og saa er

der truffet den fornuftige Bestemmelse, at Forældre, som kan, helst skal betale lidt for Børnene, for det er jo ikke Meningen med Lovforslaget, at Ansvaret skal tages fra Forældrene, men netop, at de skal hjælpes til at indse deres fulde Ansvar for deres Børns legemlige og sjælelige Opdragelse.

Den højtærede Undervisningsminister brugte i Folketinget et Udtryk, som jeg ikke er rigtig glad ved. Han sagde, at dette Lovforslag var et Forsøg paa Statsforsorg. Jeg vil meget nødtigt opfatte Lovforslaget som et Forsøg paa at gaa ad denne Vej, som man saa skulde gaa videre ad. Jeg vil hellere betragte det som et Forsøg fra Statens og Kommunernes Side paa at hjælpe Forældrene til bedre at opdrage deres Børn og til at faa Øjnene op for deres eget Ansvar. Lovforslaget kommer som et Tilbud til dem om at hjælpe dem lidt til at tage bedre fat. Statsforsorg har jeg ikke nogen Tro til. Men det er maaske heller ikke Meningen med Lovforslaget. At Lovforslaget kommer som et Forsøg, kan jeg give min fulde Tilslutning. Der vil saa blive Lejlighed til at gøre Erfaringer om, i hvor stor Udstrækning og af hvem disse Institutioner benyttes, og om deres Betydning som Opdragelsesmiddel. Det bedste er naturligvis de gode Hjem. Det behøver ikke at være rige Hjem, et fattigt Hjem kan ogsaa være et godt Hjem. Det gode Hjem er der, hvor Børnene kan gaa ved Siden af Faderen og Moderen og hjælpe dem i Arbejdet. Derfor finder jeg det af mere end een Grund rigtigt, at der ikke skal opføres saadanne Opholdssteder for Børn, for der er heldigvis mange Steder, hvor man aldeles ikke har Brug for dem. Jeg kan paa mit Partis og egne Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Oluf Jensen: Ogsaa det Parti, hvortil jeg hører, kan paa det bedste anbefale Lovforslaget. Vi hilser det med dobbelt Glæde, fordi Ministeriet ikke har fulgt Børnesagens Fællesraads Anvisning paa, at det blev gjort til en Pligt for Kommunerne at oprette saadanne Anstalter, som der her er Tale om, men at man ogsaa vil støtte private Institutioner og Personer. Jeg giver den højtærede Minister Ret i, at man maa paaskønne det store Arbejde, Kvinderne har gjort i denne Sag. Dette Arbejde maa man ikke hemme. Ved at oprette kommunale Institutioner svækker man den private Godgørenhed og den private Assistance, og det skal man